

INSPECTORATUL GENERAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

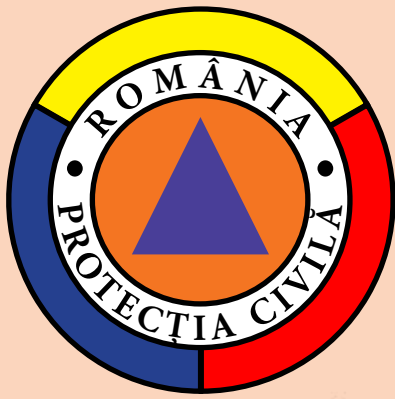
numărul 3 / 2020

protecția civilă

ISSN 1223 - 575X

ISSN 1223 - 575X

COPYRIGHT:

Reproducerile sunt autorizate cu condiția nominalizării autorului și revistei.

Opiniile și informațiile publicate reflectă dreptul autorilor la exprimarea liberă și nu angajează răspunderea editorului sau a redacției.

Revista apare trimestrial.

din sumar:

IMPORTANȚA MANAGEMENTULUI DE TOP - 4

MIJLOACE MOBILE INOVATIVE - 8

BEIRUT, LECȚIA UNEI SITUAȚII NEPREVĂZUTE - 12

FOTOGRAFIA, O ARTĂ A IMORTALITĂȚII - 18

INUNDAȚIILE, STIHII ALE NATURII - 20

FILE DIN ISTORIA PROTECȚIEI CIVILE ÎN ROMÂNIA- 24

PROTECȚIA CIVILĂ DIN ROMÂNIA - partea III - 28

IMNUL, O MELODIE A LIMBII ROMÂNE - 32

REDAȚIA

redactori:

colonel Daniela **SILVI**

plutonier adjutant șef Sebastian **FURNEA**

corector:

plutonier adjutant șef Daniel **MĂRCELATU**

fotoreporter:

plutonier adjutant Claudiu **BRANISCHI**

distribuție:

Nicoleta **NIȚU**

foto coperta 1:

plutonier adjutant Claudiu **BRANISCHI, UPS**

pag. 8

numărul 3 / 2020

pag. 18

pag. 24

pag. 20

pag. 32

pag. 12

IMPORTANȚA MANAGEMENTULUI DE TOP

Astăzi, mai mult ca oricând, ca urmare a interesului fără precedent pentru criza mondială în curs de desfășurare, generată de pandemia de COVID-19, pregătirea, competența, eficiența managerilor, a specialiștilor, a autorităților publice este pusă cu atât mai mult sub semnul întrebării cu cât incertitudinea, neîncrederea, teama de eșec, revolta afectează în mod dramatic funcționarea normală a societății.

Cum putem garanta că, în situații de urgență din ce în ce mai complexe, cum e cea actuală, înțelegerea și cunoștințele adecvate sunt la îndemâna managerilor noștri? Cum putem garanta că ei vor fi capabili să îndeplinească sarcinile cu care sunt investiți la standardele cele mai înalte? Cum reușim să menținem organizațiile de răspuns la situații de urgență „în formă”, cu ajutorul unor acumulări adecvate de capital uman eficient și adaptat la condițiile în continuă schimbare? Cum soluționăm dilema provocată de nevoia dobândirii de cunoștințe și de capacitatea oamenilor de a învăța, pe de o parte, și de a aplica, pe de altă parte, ceea ce au învățat în practică?

Criza, situația de urgență... perspectiva

Termenul „criza COVID-19” este deosebit de controversat și, de aceea, este intens dezbătut, în condițiile în care exprimă de fapt o situație de urgență majoră care impune o reacție pe măsură. Realitățile invocate care reflectă, unidimensional sau multidimensional, evenimente, fenomene sau procese sunt abordate, definite și descrise de manageri, responsabili, lideri sau autorități publice, folosind diferite modele explicative, conforme cu intuiția, percepția, cunoștințele, înțelegerea cu arii de funcționalitate diversă a fiecăruia, ceea ce generează o multitudine de consecințe și semnificații în domeniul social, economic, comunitar. Și se pare că,

niciuna dintre aceste abordări nu acoperă în totalitate fenomenul pe care își propune să-l descrie. Acest lucru este explicabil din cel puțin două perspective. Pe de o parte, dinamica socială contemporană, fără precedent în istorie, favorizează apariția și manifestarea unor disfuncții cu impact major atât pentru autorități, manageri sau organizații, cât și pentru întregul mediu social în care acestea funcționează. Aceste disfuncții apar pe neașteptate, sunt de o diversitate extrem de mare și evoluează necontrolat. Pe de altă parte, așa cum se întâmplă în cazul fenomenelor complexe precum COVID-19, situate în zona interdisciplinarității, a convergenței de cunoștințe, abilități sau experiențe, acestea pun la grea încercare reacția eficientă, procesul decizional organizat pentru a asigura răspunsul corespunzător.

Tradițional, majoritatea persoanelor implicate în managementul instrumental/operativ al crizei împărtășesc ideea că acesta nu include numai simple coordonate și răspunsuri imediate la consecințele crizei în momentele ei cele mai acute. Arată, de asemenea, caracteristici mult mai complexe și ridică la nivelul autorităților publice și a managerilor crizelor problema mai multor exigențe decât simple luări ale deciziei, reactivă de altfel, asupra coordonării și mobilizării resurselor umane.

Pregătirea managerilor și responsabililor din domeniul situațiilor de urgență este cu atât mai evidentă cu cât, din perspectiva comunităților, responsabilitățile reies din convingerea că aceștia trebuie să își desfășoare activitatea ținând seama nu numai de criteriul eficienței, dar și de cele mai înalte standarde etice. Trebuie manifestată responsabilitate în administrarea situațiilor de urgență care apar și a resurselor încredințate pentru acest scop. Domeniul depinde, într-o mare măsură, de încrederea care i se acordă de către membrii comunităților și de abilitatea de a se confrunța cu situațiile de urgență care vor apărea în viitor, niciodată însă fixate bine în timp. Mai mult decât în alte domenii,

Încrederea trebuie dovedită permanent, pentru a se evita ca managementul urgențelor să eșueze lamentabil într-o situație reală, poate chiar de rutină. Încrederea într-o activitate performantă de management al situațiilor de urgență, se bazează îndeosebi pe capacitatea oamenilor cu care se lucrează și care reprezintă domeniul. Pentru a se lucra performant este absolută nevoie de un nivel de educație și instruire adecvat.

Managerul crizei

Provocarea liderului sau managerului pregătit, conștient, informat, antrenat e cu atât mai evidentă dacă sunt considerate și elementele de dinamică a crizei, care, în contextul COVID-19, definesc de fapt „starea de urgență” în care ne aflăm.

Oricât de mult ar conștientiza, manageri, responsabili, lideri sau autorități publice, riscul confruntării cu situații de urgență, oricât de mult ar aplica politici preventive pentru a evita asemenea confruntări, complexitatea vieții sociale face ca, cel puțin în stadiul actual, să poată fi prevenită doar o parte relativ mică a posibilelor evoluții cu potențial distructiv. De aceea, fără a minimaliza rolul programelor de prevenire a situațiilor de urgență, orice organizație trebuie să-și ia măsurile necesare pentru pregătirea în vederea răspunsului la astfel de situații, având în vedere principiul conform căruia nici o organizație nu este imună la acestea. Pregătirea pentru managementul situațiilor de urgență face parte din strategiile proactive de management al acestora. Cu toate acestea, rezultatul acestor abordări proactive trebuie să se concretizeze în final în acumularea de cunoștințe și abilități reactive: cele de răspuns la situația de urgență propriu-zisă în momentul în care aceasta își face apariția.

Scopul pregătirii pentru managementul situațiilor de urgență este mai mult decât evident: cei care se pregătesc corespunzător pentru managementul situațiilor de urgență depășesc astfel de situații de 2-3 ori mai repede decât cei nepregătiți, iar costurile umane și financiare sunt substanțial mai reduse. Pregătirea pentru managementul situațiilor de urgență trebuie să aibă în vedere următoarele aspecte:

- diagnosticarea riscurilor și vulnerabilităților;
- stabilirea tipurilor de risc cu care se pot confrunta;
- selectarea și pregătirea formulelor și echipelor de management al situațiilor de urgență;
- proiectarea planurilor de management al situațiilor de urgență;
- verificarea sistemului de comunicare.

Analiza comportamentului individual al managerului sau liderului în situații de urgență, relevă faptul că orice situație de urgență conține atât semințele succesului, cât și rădăcinile eșecului. De aceea, găsirea, cultivarea și valorificarea potențialului succes reprezintă esența managementului situațiilor de urgență. Reversul medaliei reflectă esența managementului defectuos al crizelor: „să înrăutățești o situație și mai mult”. Un management de succes al situațiilor de urgență presupune: să recunoști că te confrunți cu o situație de urgență, să iei măsurile juste pentru remediere, să fii văzut luându-le și auzit spunând cuvintele potrivite.

Managerul - pregătit în percepția publicului

În managementul situațiilor de urgență este foarte importantă conștientizarea urgenței și identificarea elementelor care evoluează negativ, cu consecințe grave pentru comunități. Într-o situație de urgență, gestionarea percepției și așteptărilor publicului reprezintă un factor-cheie pentru obținerea înțelegerii și sprijinului de care managerii au nevoie în situații dificile.

În aceste situații, oamenii au nevoie să fie asigurați repede de anumite stări de lucruri, în special că: erau dinainte stabilite toate măsurile pentru răspuns; s-a anticipat posibilitatea producerii unui asemenea eveniment și se știe ce să se facă pentru a înlătura consecințele negative; există preocupare și empatie în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

Pe timpul gestionării situației de urgență, managementul trebuie să evalueze impactul pe care fiecare eveniment identificat îl va avea asupra fiecărui public în parte. Astfel, pot fi anticipate posibilele reacții în lanț și pot fi evitate atitudinile și comportamentele negative ale publicului.

Este important pentru un manager al situației de urgență să nu ezite atunci când ia decizii, indiferent cât de nepopulare ar fi ele. Dacă acesta arată nesiguranță în acțiunile sale va pierde respectul și, implicit, controlul situației. Calitățile individuale reprezintă „marca” unui manager al situației de urgență de succes. Dintre acestea, de remarcat sunt abilitățile de comunicare, organizare, relațiile interumane și autocontrol în situații critice. Și toate acestea se învață, se completează, se antrenează. Modalitățile de lucru ale managerului situației de urgență cu nivelurile superioare ale managementului organizației din care face parte sunt diverse.

Prin definiție, managerul situației de urgență conduce echipa pe timpul unei urgențe, raportează direct conducerii executive și coordonează răspunsul la situații de urgență din partea autorității administrative. Rezultă clar că, cheia dezvoltării de relații de lucru eficiente este încrederea. Relațiile de muncă ideale nu apar pur și simplu, ci ele sunt rezultatul unei activități intense de pregătire.

Un alt domeniu în care un manager al situației de urgență are nevoie de solide deprinderi în domeniul comunicării și resurselor umane este coordonarea cu alte organizații în cadrul răspunsului la situația de urgență. Pentru a deveni cât mai confortabil în rolul său, managerul situației de urgență trebuie să se străduiască să fie privit de către acestea ca un expert în domeniul managementului urgențelor.

În activitatea de zi cu zi, poliția, pompierii și alte servicii de urgență funcționează aproape independent. Fiecare are propriul mandat, responsabilități bine definite și propria structură. În cazul unei urgențe, însă, toți aceștia trebuie să lucreze împreună, ca actorii într-o piesă de teatru bine jucată. Diferențe de ordin teritorial sau în domeniul competențelor nu aduc nici un fel de beneficiu, în special pe timpul unei urgențe. Contactele frecvente, solicitarea și furnizarea de consultanță, participarea la antrenamente și exerciții ajută la succesul coordonării.

Managerul de urgență are rol de coordonator atunci când mai mult decât o singură organizație este implicată în răspunsul la urgențe. Necesitatea coordonării apare deopotrivă în urgențele majore sau minore. Sarcina principală a managerului de urgență este aceea de planificare și negociere a performanței tuturor serviciilor de urgență din comunitate. Și acest lucru se poate realiza bine atunci când toți participanții își cunosc responsabilitățile și le duc la îndeplinire.

Un alt aspect major al managementului situațiilor de urgență, influențat de capacitatea managerului, este interacțiunea cu comunitatea. Există situații de urgență în care programele de management ale acestora suferă din cauza lipsei suportului comunității. Comunitatea, definită ca loc, populație, viață economică și socială, este în prezent din ce în ce mai mult privită ca parte fundamentală a sistemului de management al situațiilor de urgență. Această abordare, împreună cu o mai bună înțelegere a fenomenelor, indiferent de originea acestora, ajută hotărâtor la dezvoltarea de strategii și acțiuni în domeniul prevenirii, răspunsului sau restabilirii situațiilor de urgență, maximizând astfel siguranța publică.

Există diverse perspective de planificare a managementului situațiilor de urgență, care pot atrage după sine eventual modificarea bazelor pe care se sprijină furnizarea de servicii și asistență la nivelul comunităților. Aceste modificări însă, pot ghida mai precis eforturile către nevoile țintă în situații de urgență. Este necesară astfel o implicare amplă a managerilor, responsabililor, liderilor sau autorităților publice pentru o revizuire constantă a conceptelor operaționale și de planificare într-un mediu aflat într-o continuă schimbare. Atitudinea publicului față de riscuri sau în situații de urgență cum e cea pe care o traversăm, este un amestec de „ce trebuie să se întâmple se va întâmpla” și „nu ni se poate întâmpla tocmai nouă”. Sunt mulți cei care acceptă amenințarea virusului în sens filozofic: „virusul a venit odată cu pământul”. Și astfel, influențați de această percepție, confruntarea cu amenințarea provocată de răspândirea virusului reprezintă un fals act de bravură și caracter puternic. Ori, exact aici intervine capacitatea de „inspirație” a liderilor, curajul de a „tăia” al managerilor, îndemnul „hai să facem” al responsabililor și perseverența autorităților publice.

Managerul - actor cheie în procesul decizional

Procesul decizional într-o situație de urgență este o activitate plină de riscuri. Este nevoie de o strategie pentru a decide când să definești o anumită stare drept

situație de urgență, când să acționezi și să colaborezi cu alții în cazul unui răspuns efectiv. Un asemenea simț strategic este în sine un avantaj în momentul creșterii tensiunii și a iminenței amenințării. Capacitatea de a lua decizii a managerilor sau liderilor, într-un mod coerent și eficient, când totul se prăbușește în jur, este o calitate apreciată la lideri și manageri, cu atât mai mult cu cât aparenta siguranță a acestora este atât de reconfortantă pentru subordonați.

Este evident faptul că astăzi tipurile de risc, care pot determina sau favoriza declanșarea inevitabilă a unei situații de urgență, sunt mult mai dificil de monitorizat și evaluat.

Incertitudinea variabilelor cheie care intervin în procesul decizional este unul dintre cei mai importanți factori care influențează adoptarea deciziilor în situații de urgență și care de foarte multe ori e neglijat. Procesul de elaborare a deciziilor, baza activității managerilor, responsabililor, liderilor sau autorităților publice, în acest context, este o activitate care trebuie să asigure durabilitate, siguranță, funcționalitate și compatibilitate răspunsului la urgențe. În condiții extreme, de risc și incertitudine, procesul decizional trebuie să aibă ca rezultat decizii optime, corespunzătoare scopurilor și percepției tuturor celor implicați în managementul situațiilor de urgență.

Elaborarea deciziilor în condiții de risc depinde de abilitatea optimizării sistemului de management al situațiilor de urgență pentru a funcționa în aceste condiții. Procesul decizional, în condiții de risc sau situații de urgență, permite managerilor să ia în considerație toate variabilele asociate cu incertitudinile apărute și să identifice astfel acele domenii mai puțin acoperite.

Managerul - un profesionist

Studii recente au arătat că un manager de urgență, de succes, prezintă trei caracteristici principale: profesionalism, calități individuale, experiență în domeniul managementului situațiilor de urgență.

Profesionalismul apare la managerii de urgențe sub diferite forme. Un manager de succes poate fi asemănat cu un regizor. Acesta lucrează ca mediator sau coordonator, ajutându-i pe alții să înțeleagă ce se întâmplă. În general, managerii de urgență integrează

și coordonează activitatea mai multor oameni sau organizații într-o comunitate. Sunt cei care știu cum să reconcilieze diferențele și care compromisuri sunt cele mai potrivite a fi întreprinse. Dețin cunoștințe de specialitate din domeniul legislației, sunt familiarizați cu reglementările în vigoare, cunosc modul de lucru al diverselor organizații implicate în managementul urgențelor. O altă trăsătură importantă este tenacitatea multor manageri de urgență afișată în fața unor bugete insuficiente sau autoritate limitată.

Calitățile individuale reprezintă marca unui manager de urgență de succes. Dintre acestea, de remarcat sunt abilitățile de comunicare, organizare, relațiile interumane și autocontrol în situații critice. Cu toate acestea, însă, de la o jurisdicție la alta, autoritățile și organizațiile diferă în așteptările lor față de cum ar trebui să fie un manager de urgență. Sunt situații în care oficialii pot fi autoritari sau direcți cu managerul de urgență, așa cum alții pot privi această funcție ca una de sprijin.

Modalitățile de lucru ale managerului de urgență cu nivelurile superioare ale managementului organizației din care face parte sunt diverse. Prin definiție, managerul de urgență conduce echipa pe timpul unei urgențe, raportează direct conducerii executive și coordonează răspunsul la urgențe din partea autorității administrative. Rezultă clar că cheia dezvoltării de relații de lucru eficiente este încrederea. Relațiile de muncă ideale în situații de urgență nu apar pur și simplu, ci ele sunt rezultatul unei pregătiri intense.

MIJLOACE MOBILE INOVATIVE

Vreau să mulțumesc celor implicați din partea Guvernului, din partea Departamentului pentru Situații de Urgență, Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, firme private, fundații, voluntari. Toți au contribuit, unii cu bani, alții cu muncă. Au existat acțiuni de strângere de fonduri și vreau să mulțumesc și persoanelor individuale, persoanelor fizice care au donat bani pentru acest proiect. Arată un nivel înalt de disponibilitate pentru a se implica în proiecte importante pentru societate și acest lucru mă bucură foarte mult.

Domnul Klaus Iohannis, președintele României

O etapă importantă în creșterea rezilienței sistemului național de urgență s-a finalizat în data de 18 iunie a.c. prin dotarea rezervei naționale de protecție civilă cu patru unități mobile de terapie intensivă. Achiziția a fost posibilă cu sprijinul societății civile, a mediului de afaceri și a Guvernului României, care au venit în susținerea eforturilor inițiatorilor.

Evenimentul s-a bucurat de prezența înalților oficiali: domnul Klaus Iohannis - președintele României, domnul Ludovic Orban - premierul României, domnul Nelu Tătaru - ministrul Sănătății, domnul Ion Marcel Vela - ministrul Afacerilor Interne, dr. Raed Arafat - șeful Departamentului pentru Situații de Urgență și general de brigadă Dan-Paul Iamandi - inspectorul general al IGSU. Alături de aceștia, în cadrul evenimentului, au fost prezenți reprezentanții societății civile și ai fundațiilor care și-au canalizat forțele și resursele pentru a veni în sprijinul siguranței cetățenilor.

Fiecare dintre aceste patru unități de terapie intensivă mobilă este construită pe structura unui autotren, astfel că acestea se pot deplasa în orice loc din țară, fapt ce va duce la creșterea capacității de terapie intensivă acolo unde situația o va impune. De altfel, utilitatea acestor unități depășește granițele țării și contextul actual, existând posibilitatea să fie și parte a suportului acordat de țara noastră la nivel internațional, sub egida Mecanismului European de Protecție Civilă.

Aceste spitale mobile, dotate cu o funcțiune completă caracteristică unei secții ATI, au fost proiectate să ofere îngrijire medicală la cele mai înalte standarde, pacienților aflați în stare critică. Fiecare unitate mobilă de terapie intensivă este dispusă într-un container cu lungimea de 17 metri și lățimea reglabilă cu valori cuprinse între 2,55 și 6,06 metri.

Întregul container este conceput să reziste la apă și praf, iar pardoseala este acoperită cu un strat special anti-alunecare, anti-bacterial, anti-static și ușor de curățat. Pereții și plafonul au aceleași caracteristici, doar că mai oferă în plus, față de pardoseală, și protecție contra razelor X și UV. Iluminarea în interior se realizează prin intermediul un sistem performant de tip LED cu un consum scăzut de energie provenită de la generatorul diesel propriu de 33 kVA. Ventilația este asigurată de un sistem ultraperformant care, datorită filtrelor HEPA H14, asigură o reîmprospătare totală a aerului din interior. Apa este asigurată prin intermediul unui rezervor de 1000 litri cu apă potabilă și a unui de aceeași capacitate

pentru apă menajeră care alimentează cele două grupuri sanitare și alte dispozitive. Dotările sunt completate cu sisteme de alarmă la care sunt incluse și detectoare de fum, stingătoare, panou de control, mobilier pentru personalul medical, aparatură electronică, inclusiv camere de supraveghere și sistem de conectare Wi-Fi între cabină și container, 12 paturi pentru pacienți, gaze medicale, toate echipamentele necesare unei secții de terapie intensivă, ventilatoare, monitoare și injectomate. La exterior, în partea din spate a containerului se află dispus un sistem cu platformă verticală acționată electrohidraulic pentru accesul spre interior a unui scaun cu roțile. Platforma poate susține o greutate maximă de 300 kilograme.

În perioada 25 - 29 august, s-a realizat recepția și aducerea în țară a celei de-a cincea unități mobile de terapie intensivă. Aceasta s-a adăugat celor patru deja recepționate la mijlocul lunii iunie a.c. și împreună cu echipamentele medicale aferente a intrat în rezerva strategică de răspuns la dezastre a României. Ele vor fi gestionate de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și vor fi folosite la nevoie.

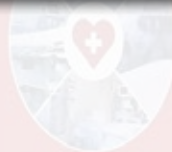
Numeroase realizări ale acestui proiect de succes pentru societate, se adaugă și rezultatul parteneriatului foarte frumos, a colaborării foarte bune între autoritățile statului, mediul privat, societăți, fundații, persoane fizice, voluntari. Dorim să mulțumim tuturor celor implicați pentru ajutorul adus întregului sistem de urgență din țara noastră.

autor: plutonier adjutant șef Sebastian FURNEA, UPS
foto: Președinția României și IGSU

Împreună
pentru sănătate

BEIRUT

lecția unei situații neprevăzute

Haosul momentului

În seara de 4 august a.c., capitala Libanului a fost zguduită de o puternică explozie cauzată de o mare cantitate de azotat de amoniu depozitat în portul Beirut.

Explozia a fost precedată de un ardere violentă care a cauzat alte două deflagrații, mai mici ca intensitate. Inițial, incendiul a izbucnit în Depozitul 9 după care s-a extins în Depozitul 12, unde substanțele chimice erau depozitate. Forțele de intervenție au ajuns la fața locului și au acționat pentru limitarea efectelor. Acestea au fost alertate când deja incendiul se manifesta cu violență la mai multe depozite, iar flăcările cuprinseseră și acoperișurile.

Prima echipă de răspuns rapid ajunsă la fața locului era formată din zece salvatori. Aceștia au evaluat situația neștiind de pericolul care îi aștepta în interior, nu mai puțin de 2700 tone de nitrat de amoniu. Într-o misiune iconică ei și-au pus viața în primejdie pentru a preveni catastrofa. Trei pompieri au încercat cu disperare să-și forțeze drumul în Depozitul 12 pentru a stinge flăcările. Pe ușile acestuia erau inscripționate semne de avertizare cu privire la substanțele chimice periculoase din interior.

La scurt timp au ajuns și alte autospeciale de intervenție. Explozia i-a lovit pe toți. Unul dintre ei nici măcar nu a avut timp să-și îmbrace costumul de protecție. Dintre cei zece pompieri care au sosit primii la locul intervenției, doar Sahar Faris, în vârstă de 25 de ani, pompier paramedic, a fost confirmată decedată, ceilalți nu au mai fost găsiți...

Sahar Faris a fost numită, pe rețelele de socializare, „mireasa din Beirut”. Era logodită și urma să se căsătorească în iunie anul viitor... pe data de 6, ziua în care logodnicul a înmormântat-o. Îndurerat, acesta a afirmat: „Ai fost promovată prea repede în slujba ta, de la pompier la martir național”.

Toți cei care interveneau au fost surprinși de explozia azotatului de amoniu care a dezvoltat o forță echivalentă cu cea a bombei nucleare de la Hiroshima, de 3 KT TNT.

Deflagrația, atât de puternică, s-a resimțit până în Nicosia, capitala Ciprului și a cauzat o undă seismică cu magnitudinea de 3,3 grade pe scara Richter.

Efectele dezastrului au ieșit la iveală în zilele următoare: peste 170 de persoane decedate, mai mult de 6000 rănite, alte zeci dispărute și circa 300000 rămase fără locuință, un crater cu un diametru de aproximativ 140 metri în zona portului, structurile portuare avariate pe o suprafață de peste 6 hectare, un siloz de cereale cu circa 85% din rezerva țării, rămas în ruine, o navă de pasageri răsturnată, jumătate din clădirile din Beirut afectate, autoturisme, căi de comunicații, resturi de elemente de construcții împrăștiate peste tot și pagube estimate la circa cinci miliarde de dolari.

Unitățile spitalicești, unele dintre ele afectate de suflul exploziei, au fost luate cu asalt de miile de răniți.

Șeful pompierilor căzuți la datorie a afirmat cu greu: „Pot spune același lucru despre toți. Erau oameni buni, erau mereu dispuși să fie acolo, în prima linie. Ce se poate spune despre cineva care se sacrifică pentru siguranța altora? Toți sunt eroi și noi suntem datori față de ei.”

Prim ministrul Libanului, Hassan Diab a decretat stare de urgență pe o perioadă de două săptămâni pentru a face față crizei și a îndemnat toți liderii mondiali și „prietenii ai Libanului” să acorde ajutor țării. State precum Qatar, Kuweit, Turcia și membre ale Uniunii Europene, au trimis ajutoare medicale, umanitare și echipe de căutare-salvare.

Solidaritate pentru Beirut

România s-a numărat printre statele care au primit cerere de acordare a asistenței internaționale din partea guvernului libanez, prin activarea Mecanismului European de Protecție Civilă. Țara noastră a răspuns pozitiv apelului de sprijin.

Astfel, Guvernul României, societatea civilă și reprezentanții diasporei libaneze au depus eforturi comune și au reușit să doneze statului libanez o cantitate relevantă de echipamente medicale. Este vorba de circa opt tone de materiale medicale, pentru a fi folosite în gestionarea efectelor exploziei. Materialele au fost transportate cu două aeronave C-130 Hercules și C-27J Spartan ale Forțelor Aeriene Române. Două cadre ale Inspectoratului General pentru Situații de Urgență au însoțit transportul aerian și au asigurat predarea materialelor medicale către autoritățile responsabile din Liban.

În data de 08.08.2020 ambasadoarea Libanului în București, Excelența Sa Rana Mokaddem, a apreciat gestul prietenesc și generos făcut de către Guvernul României și a mulțumit oficialităților:

„Apreciez foarte mult prezența Excelenței Sale, domnul Bogdan Aurescu, Ministrul Afacerilor Externe al României, și a Excelenței Sale domnul Raed Arafat, Secretar de Stat pentru Situații de Urgență în cadrul Ministerului de Interne, astăzi, la Baza Aeriană 90, pentru a marca plecarea celor două transporturi aeriene cu bunuri și echipamente medicale de urgență către Liban.

Aș dori să reiterez în numele țării și poporului meu prețuirea profundă pentru gestul prietenesc și generos făcut de către Guvernul și poporul român pentru Liban în urma tragicei deflagrații care a zguduit Beirutul în data de 4 august. Aș dori, de asemenea, să mulțumesc din adâncul inimii, societății civile românești precum și concetățenilor mei libanezi pentru contribuția lor specială la acest efort umanitar. Așa cum au subliniat oficialii români, nici o țară sau națiune nu poate înfrunta de una singură o astfel de tragedie”.

Azotatul de amoniu și răspunsul la evenimente majore

Azotatul de amoniu este, în general, cunoscut prin faptul că este un compus chimic utilizat majoritar în agricultură fiind un îngrășământ chimic ce aduce un puternic aport de azot.

Printr-o scurtă căutare pe net sau în literatura de specialitate observăm că azotatul de amoniu conține două componente: anionul nitrat NO_3^- și cationul amoniu NH_4^+ și se descompune la încălzire (temperaturi mai mici de $300\text{ }^\circ\text{C}$) în apă și oxid de azot, cel din urmă fiind un gaz ilariant care impune măsuri de protecție respiratorii pentru cei care manipulează acest produs.

Cu toate acestea, beneficiile compușilor chimici în slujba omului au și o parte mai puțin cunoscută și deosebit de periculoasă.

Nitratul de amoniu, care în mod uzual, face parte din categoria îngrășămintelor naturale conține 34% azot în procente de masă, ceea ce îl face ușor de utilizat ca și parte componentă a unor explozivi industriali.

De aceea, acest compus chimic reprezintă, în situația în care se transportă/manipulează în cantități foarte mari, un element de analiză a serviciilor de informații ale statelor.

Motivul pentru care azotatul de amoniu se poate transforma relativ rapid dintr-un aliat într-un dușman feroce al omului este determinat de faptul că, la temperaturi mai mari de $300\text{ }^\circ\text{C}$, în unele condiții, acest îngrășământ chimic se descompune în apă, azot și oxigen. Aceste ingrediente determină producerea de explozii puternice, ca urmare a trecerii de la starea solidă la cea gazoasă.

În consecință, utilizarea și manipularea acestui compus impune măsuri deosebite care vizează evitarea creării condițiilor favorizante pentru explozii, dintre acestea cele mai importante fiind menținerea temperaturii la valori de cca $200\text{ }^\circ\text{C}$, eliminarea oricărei cauze de incendiu deoarece întreține arderea (combustibili lichizi ca motorina sau benzina; acizi de tipul celui sulfuric care se poate găsi inclusiv în uii acumulatori auto).

Cele mai sus prezentate reprezintă o mare vulnerabilitate pentru structurile care intervin la stingerea unui astfel de incendiu și, pe cale de consecință, pot fi surprinși de o posibilă deflagrație.

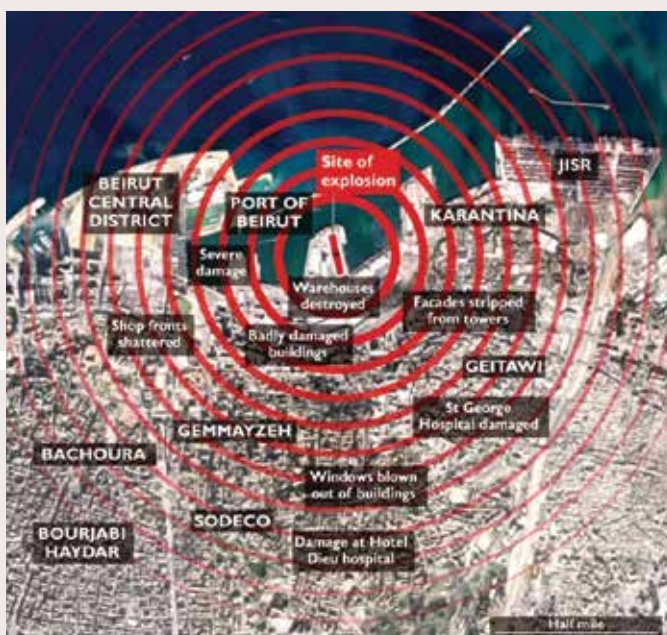
Ce efecte se pot produce?

Ar trebui să ne reamintim de dezastrul produs în urmă cu cinci ani în orașul Tianjin din China, după explozia unui depozit de substanțe chimice conținând mii de tone de nitrat de amoniu. Peste 170 de oameni au murit atunci, iar numărul răniților a fost de ordinul sutelor.

Sau ar trebui să ne reamintim de evenimentul tragic de la Mihăilești, județul Buzău, produs în data de 24 mai 2004. 13 persoane au decedat, dintre care 7 pompieri, trei localnici și doi jurnaliști, acestora alăturându-se un număr de 13 răniți.

Atunci s-a produs o puternică deflagrație a aproximativ 20 tone de azotat de amoniu care a avut efecte catastrofale pe o rază de 200-300 metri și efecte secundare până la aproximativ 1 km. Practic, a fost o explozie cu echivalentul a peste 18 tone TNT, rezultând un crater cu dimensiunile de 6 metri adâncime și diametrul de 21 metri.

Recent, mega-evenimentul de la Beirut vorbește de o explozie asimilată uneia de 3 KT TNT (similar celei de la Hiroshima) cu o rază de distrugere totală de aproximativ 1 km, distrugerii majore pe o rază de aproximativ 3 km și distrugerii pe o rază de peste 10 km, în urma căreia peste 100 persoane au decedat, mai mult de 6000 de persoane au fost rănite, iar un număr foarte mare de locuințe a fost afectat, circa 300.000 de persoane rămânând fără adăpost.

Ce măsuri se impun pentru viitor?

Complexitatea acestor evenimente impune o abordare foarte realistă din perspectiva pericolului asupra populației, personalului care desfășoară activități pe platforma industrială și a personalului de intervenție.

În acest context, se impune la nivelul structurilor naționale, să fie avute în vedere următoarele elemente de analiză:

a) cunoașterea tuturor locațiilor în care se manipulează, stochează (chiar și temporar), transportă azotatul de amoniu și efectuarea analizelor de risc necesare;

b) acolo unde situația o impune, realizarea de adăposturi subterane dimensionate pentru personal, dar și adaptate elementelor potențial explozive potrivit normelor de proiectare în vigoare;

c) asigurarea măsurilor de monitorizare și protecție pe timpul transportului potrivit Ghidului de răspuns în caz de urgență (ERG) și Acordului privind mărfurile periculoase pe căi rutiere (Europa) - ADR.

d) asigurarea măsurilor de protecție și intervenție proporțional cu riscurile identificate astfel încât să se asigure o alocare judicioasă a resurselor umane și materiale specifice;

În ceea ce privește asigurarea răspunsului, potrivit HGR 557/2016 privind managementul tipului de risc, abordarea problematicii are în vedere accidente, avarii, explozii și incendii în activități de transport și depozitare produse periculoase care presupune tipul de evenimente în care sunt implicate diferite mijloace de transport (pe cale rutieră, feroviară, maritimă/fluvială/cursuri de apă și/sau pe cale aeriană) sau după caz, de depozitare care din cauza unor diferiți factori pot determina evenimente care pot avea ca efect incendii, explozii, contaminări etc.

Beirut, Liban - 4 august 2020

Tianjin, China - 18 august 2015

Mihăilești, România - 24 mai 2004

autor: colonel (r) dr. Claudiu BRATU

O fotografie este butonul de pauză al vieții

FOTOGRAFIA

o artă a imortalității

autor: plutonier adjutant Claudiu BRANISCHI, UPS

O fotografie are capacitatea de a surprinde un moment, o idee, un loc și să transmită emoție mai rapid, chiar și mai eficient decât cuvintele, fie ele scrise sau rostite. Însă, pentru a putea realiza o fotografie este nevoie de două lucruri indispensabile: o cameră obscură și un material fotosensibil pe care să se imprime imaginea dorită.

Prima componentă a fost descoperită de Leonardo da Vinci, care a arătat că pentru a proiecta o imagine este suficient un mic orificiu prin care să treacă lumina. De altfel, aceasta reprezintă principiul de funcționare al unui aparat de fotografiat.

După mai bine de trei secole, în 1826, francezul Joseph Niepce Nicephore a descoperit producerea unui bitum sensibil la lumină cu ajutorul clorurii de argint. Astfel, a apărut prima fotografie a lumii cunoscută sub numele de „View from the Window at Le Gras” și care reprezintă priveliștea de la fereastra conacului său din Burgundia. Pentru realizare a fost nevoie de aproximativ 8 ore de expunere.

Louis Daguerre a experimentat domeniul fotografiei, iar în ianuarie 1839 și-a dezvăluit procedeul numit mai apoi Daguerreotipie. Inițial, acesta utiliza plăci de cupru învelite în iodura de argint care puteau să înregistreze o imagine în doar 15 - 30 de minute. În acest sistem, placa expusă în aparatul de fotografiat era prelucrată chimic

pentru a forma fotografia finală. Dacă era nevoie de mai multe copii, trebuiau să fie expuse mai multe plăci în aparatul de fotografiat.

La scurt timp acest neajuns a fost înlăturat de englezul William Henry Fox Talbot care a demonstrat primul proces negativ - pozitiv. Dispozitivul său fotosensibil era confecționat dintr-o bucată de hârtie de scris învelită în clorura de argint, iar expunerea sa a durat circa 30 de minute.

De atunci și până în prezent, tehnologia fotografiei a cunoscut salturi extraordinare. De la nașterea, în 1887, a filmului fotografic până la apariția erei digitale, fotografia și-a consolidat locul în cultura omenirii, iar prin diversele sale etape de dezvoltare, urcă tot mai sus în drumul său spre perfecțiune.

Unul dintre cele mai interesante aspecte ale evoluției fotografiei îl trăim în prezent și este reprezentat de smartphone. Ușor de transportat, mereu la îndemână, permite înregistrarea de imagini și videoclipuri, ca mai apoi să se poată transfera aproape instant oriunde în lume.

În data de 19 august se celebrează Ziua mondială a fotografiei care a atins, în ultimii ani o audiență globală de sute de milioane de oameni și a inspirat fotografii din întreaga lume să-și împărtășească poveștile.

Ce-i frumos la fotografii?!...

Că rămân aceleași chiar și atunci când oamenii se schimbă

O fotografie spune o poveste

Sonda No. 298 a Soc. Astra Română din Moreni, care a luat foc în timpul erupției și a ars 95 zile, de la 12 Mai 1928 până la 15 Iulie 1928, cauzând pagube de circa 16 milioane lei.

Fotografie luată din serviciul fotografic al Companiei de Pompieri București.

Apariție în primul număr al publicației Buletinul Pompierilor Români - aprilie 1929 (azi Pompierii Români).

Incendiul din 25 august 2018 produs la Palatul Episcopiei Greco-Catolice din Oradea.

Apariție în numărul 8/2018 al publicației Pompierii Români.

autor: plutonier adjutant șef Sebastian FURNEA, UPS
foto: IGSU

Inundațiile stihii ale naturii

Gestionarea situațiilor de urgență generate de inundații, accidente la construcții hidrotehnice și secetă hidrologică este o activitate de interes național, având în vedere frecvența de producere și dimensiunea efectelor acestor tipuri de risc.

Acestea expun direct sau indirect viața oamenilor, a bunurilor acestora, precum și a animalelor, obiectivele sociale, culturale, administrative și de patrimoniu, capacitățile productive, barajele și alte lucrări hidrotehnice, căile de comunicații rutiere, feroviare și navale, rețelele de alimentare cu energie electrică, telecomunicații, gaze, sursele și sistemele de alimentare cu apă și canalizare, stațiile de tratare și de epurare, mediul natural și altele.

Starea de apărare generată de inundații se declanșează în momentul în care se constată apariția fenomenului periculos, prin depășirea pragurilor critice sau când, probabilitatea de apariție este stabilită prin prognoză.

Anul acesta, pe întreaga perioadă a lunii iunie și începutul lunii iulie au fost semnalate numeroase avertizări de fenomene meteorologice periculoase, de instabilitate atmosferică accentuată. Acestea au vizat averse ce au cumulat zeci de litri pe metru pătrat, frecvente descărcări electrice, vijelie și grindină care au dus la producerea de inundații.

În cadrul multor misiuni au fost salvate persoane din calea apelor, în urma viiturilor produse. În unele cazuri, într-un interval scurt de timp, aversele torențiale au produs inundații semnificative. Manifestarea fenomenelor hidrometeorologice a generat efecte în sute de localități din aproape toate județele țării, aversele torențiale producând acumulări mari de apă în sute de localități.

Astfel, în unele zone traficul feroviar a fost întrerupt și circulația rutieră a fost temporar blocată pe drumuri naționale și județene din cauza copacilor și a stâlpilor prăbușiți pe carosabil sau a aluviunilor acumulate. Echipaje specializate au acționat pentru remedierea situației în cel mai scurt timp și reluarea traficului în condiții de normalitate.

Evoluția dinamicii din teren a fost permanent monitorizată de Centrul Operațional Național din cadrul IGSU, iar acolo unde a fost nevoie, s-au dispus măsurile imediate pentru optimizarea misiunilor de răspuns în sprijinul comunităților din zonele afectate.

Pentru dispunerea măsurilor de autoprotecție de către cetățeni, în primele opt luni ale anului au fost emise 470 mesaje de avertizare prin sistemul RO-ALERT în zonele vizate de atenționările și avertizările hidrometeorologice imediate.

Inspectoratul General a dispus suplimentarea personalului și a tehnicii de intervenție în județele cele mai afectate. Personalul împreună cu tehnica de intervenție au rămas dislocate până situația a revenit la normal. La nivelul inspectoratelor județene s-a dispus creșterea capacității operaționale la detașamentele de pompieri, personalul operativ fiind mobilizat pentru a asigura intervențiile generate de fenomenele meteo periculoase.

La nivelul întregii țări, mii de pompieri au intervenit pentru înlăturarea efectelor negative generate de fenomenele meteorologice periculoase. Aceștia au acționat în cooperare cu alte instituții cu atribuții în domeniul situațiilor de urgență pentru salvarea oamenilor care se aflau în pericol și evacuarea persoanelor din zonele cu risc, pentru consolidarea, cu ajutorul sacilor de nisip și a panourilor mobile, a digurilor avariate sau în pericol de a fi depășite de cotele apelor.

Pe lângă acestea, cu eforturi susținute, zi și noapte, pompierii au acționat în sprijinul populației și administrației publice locale pentru evacuarea apei din case, curți, beciuri, subsoluri, anexe gospodărești, străzi, operatori economici, instituții publice și pentru degajarea de podețe, poduri și pasaje.

În primele opt luni ale acestui an inundațiile au cauzat pagube în valoare de 1,9 milioane lei. Salvatorii profesioniști au fost solicitați să intervină la 3231 situații generate de fenomenele meteo periculoase. În urma misiunilor desfășurate au fost salvate/evacuate 84 persoane, dintre care 26 copii, 243 animale, 2572 păsări și bunuri a căror valoare se ridică la peste 22 milioane lei. Județele cele mai afectate au fost Alba, Bihor, Suceava, Caraș-Severin și Timiș.

Pentru prevenirea evenimentelor deosebite generate de vremea rea, recomandăm populației să ia măsuri pentru curățarea șanțurilor și rigolelor de scurgere pentru facilitarea evacuării normale a apei. De asemenea, în cazul creșterii debitelor pe anumite cursuri de apă, facem apel la cetățeni să nu traverseze râurile prin apă și să nu se apropie de malurile acestora.

În situația manifestării vântului puternic, se recomandă populației să rămână în spații închise care le asigură protecția și să evite deplasarea în zone cu copaci, panouri publicitare sau stâlpi de electricitate care ar putea fi doborâți.

Pentru mai multe informații utile despre modul de comportare în cazul producerii unor situații de urgență accesați portalul fiipregatit.ro sau descărcați aplicația DSU din Google Play Store sau AppStore.

autor: Prof. Loredana Oprica, Muzeul Național al Pompierilor
foto: Muzeul Național al Pompierilor

File din

ISTORIA

„Protecția Civilă este o componentă a sistemului securității naționale și reprezintă un ansamblu integrat de activități specifice, măsuri și sarcini organizatorice, tehnice, operative, cu caracter umanitar și de informare publică, planificate, organizate și realizate în scopul prevenirii și reducerii riscurilor de producere a dezastrelor, protejării populației, bunurilor și mediului împotriva efectelor negative ale situațiilor de urgență, conflictelor armate și înlăturării operative a urmărilor acestora și asigurării condițiilor necesare supraviețuirii persoanelor afectate.”

LEGEA nr. 481 din 8 noiembrie 2004, republicată, M. Of. nr. 554 din 22 iulie 2008

Apărarea civilă reprezintă un capitol fundamental al istoriei naționale. Apărarea populației, a patrimoniului său material și spiritual a reprezentat, dintotdeauna, o preocupare a voievozilor și a comandanților de oști. Istoria consemnează, în repetate rânduri, folosirea tacticii pământului pârjolit și a arderii recoltelor.

Un document excepțional străbate timpul:

partea I

PROTECȚIEI CIVILE din România

Neogoe Basarab (1512-1521), domn în Țara Românească, apare ca autorul unei lucrări monumentale a literaturii noastre vechi, *Învățăturile lui Neogoe Basarab* către fiul său Theodosie, lucrare în care îl sfătuiește pe fiul său ca, în caz de război, populația civilă (femei, bătrâni, copii) să fie dusă înapoia zonelor unde urmează să aibă loc luptele, zone inaccesibile cotropitorilor.

Primul Război Mondial, prin dimensiunile sale temporale (4 ani, 1914-1918) și geografice (Europa,

Africa, Orientul Mijlociu și Oceanul Atlantic), prin uriașele eforturi umane și materiale, făcute de toate statele combatante, a marcat, în mod tragic, sfârșitul brusc al unei lumi și intrarea într-un secol nou, al violenței pe scară largă, al ideologiilor combatante, al totalitarismelor și al crimelor de masă. Conflictul s-a remarcat nu numai prin numărul mare de victime, ci și prin violența acțiunilor de luptă, prin tipul nou de confruntare. Acum sunt folosite, pentru prima dată, tancurile, avioanele și armele chimice.

Atacurile criminale contra Capitalei

Atacurile banditești ale aviatorilor germani contra Capitalei continuă. Azi, Duminică, pe la orele 11 jum. au planat de-asupra Capitalei, nu mai puțin de șapte avioane inamice. Ele au plutit de-asupra Capitalei timp de aproape o jumătate oră, aruncând mereu bombe.

Canonada tunurilor noastre și zgomotul bombelor aruncate au fost formidabile.

După orele 12 dușmanul s'a retras din cauza focurilor noastre.

„Un zepelin a zburat pe deasupra Bucureștilor, aruncând un număr important de bombe.¹” A doua zi, Constantin Mille, directorul ziarului „Adevărul”, scria în articolul „Să fim tari!”: „Azi, războiul s-a civilizat. El lovește și pe cei rămași acasă: atacă orașele, atacă pe cei ce nu pot lupta; atacă femeile, copiii... Azi toată lumea împărtășește riscurile războiului. Civili ca și militarii, toți, purtăm într-un fel sau altul războiul și nimeni nu poate spune că s-a sustras de la datorie.²”....

1. G. Filitti, Dramele ocupației, noiembrie 1916 - decembrie 1918, în „Magazin Istoric”, număr special editat cu ocazia Lunii Bucureștilor, an 1999.

2. Constantin Mille, Să fim tari!, în „Adevărul” din 16/29.08.1916.

Acum apar și primele norme de conduită pentru populație. Astfel, Ordonanța dată de prefectul Poliției Capitalei, Gh. Corbescu, la 15 august 1916 și articolul „Măsuri în contra atacurilor aeriene”, apărut în ziarul „Adevărul” din 16 august 1916, au avut drept scop cunoașterea și însușirea, de către populația civilă, a modului cum trebuie să se comporte la alarma aeriană, pe timpul atacului din aer și după acesta.

La 12/25 septembrie are loc primul bombardament diurn asupra Bucureștiului.

„Era la ora prânzului, ora la care copiii ies de la școală, iar funcționarii din birouri, întreprinderi și magazine. O zi splendidă, plină de soare. Mulțimea se înghesuia pe trotuarele Căii Victoriei, artera principală a orașului și pe străzile adiacente, unde se aflau marile magazine, precum și băncile și instituțiile centrale. Deodată, în mijlocul aglomerației s-a auzit zgomotul unei teribile explozii,

Introducerea gazelor de luptă transformă într-o manieră înspăimântătoare scenariul bătăliilor: oamenii atinși de gaze mor orbiți sau sufocați, iar efectul psihologic asupra trupelor este devastator. În cursul războiului, gazul clorhidric va fi înlocuit cu gaze vezicante (care produc bășici), trase cu tunul (unul dintre cele mai temute gaze se va numi „iperită”, după locul unde a fost folosit prima dată, Ypres – Belgia), iar măștile de gaze vor substitui batistele înmuiate în apă sau urină.

În orașele aflate departe de front, viața s-a schimbat. Războiul experimentează primele bombardamente aviatice împotriva unor ținte strategice: fabrici, rețele feroviare, aglomerări urbane. Chiar de la începutul ostilităților, autoritățile orășenești au fost avertizate asupra eventualității ca amenințarea aeriană să vizeze obiective civile. În consecință, se iau măsuri: zone de observație, apărare antiaeriană (cu mitraliere, tunuri), sisteme de alarmă pentru a atenționa populația, locuri amenajate în pivnițe sau subsoluri.

La 15/28 august 1916 se produce primul atac aerian asupra Bucureștiului.

urmat curând de un altul, apoi de încă unul și, în sfârșit de alte două explozii. În primul moment mulțimea a rămas înmărmurită; apoi, înțelegând despre ce este vorba, oamenii au rupt-o la fugă, înnebuniți, dând buzna în case, în pivnițe sau în curțile imobilelor. A fost o debandadă de nedescris, plină de strigăte îngrozite, de urlate de durere ale unor oameni care se călcau în picioare. În locul unde s-au produs exploziile, în bălțile de sânge, zăceau neînsuflețiți zeci de trecători, bătrâni, femei și copii, alcătuind o masă informă de cranii sfărâmate, brațe smulse și picioare zdrobite. Avioanele germane aleseseră pentru bombardarea acestui oraș, străzile cele mai frecventate, la ora la care erau pline de funcționari, precum și de copii care se întorceau de la școală. Asemenea scene s-au repetat aproape cotidian, timp de trei luni.³

3. Magazin Istoric, nr. 6 – iunie 1981.

La sfârșitul anului 1916, visul pentru care intrase România în război – unirea tuturor românilor într-o singură țară – era mai departe ca niciodată. Armata română fusese zdrobită, iar populația fugea îngrozită din fața armatei nemțești.

„Bărbați, femei, copii bolnavi și bătrâni umblau în ploaie, pe vânt, pe ninsoare. Unii nu mai puteau înainta și cădeau sleiți de puteri și lihniiți de foame de-a lungul drumurilor. Alții mureau în șanțuri și trupurile lor descompuse erau lăsate pradă corbilor. În depărtare se auzeau focurile inamicului, copiii țipau, femeile plângeau, oamenii răcneau, ploaia nu mai înceta, gerul se întetea, într-o parte un sat era bombardat, într-alta se vedeau flăcările de incendiu.” (relatare I.G. Duca).

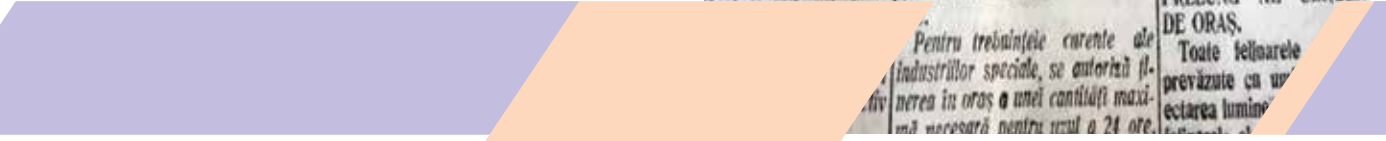
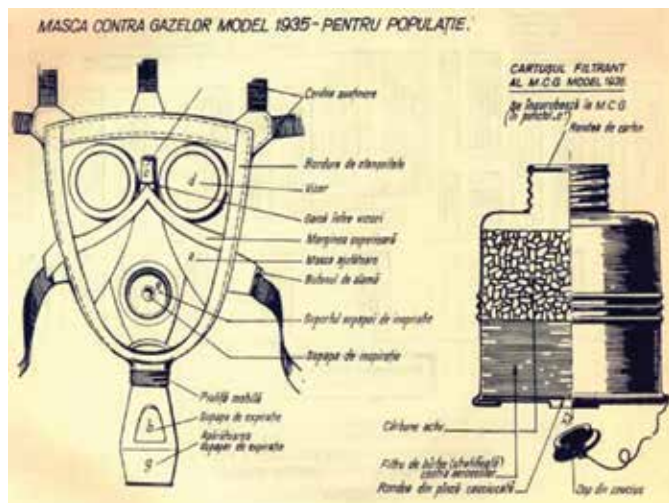
Efectele Primului Război Mondial și-au pus profund amprenta asupra viitorului statului român. În documentul prezentat de delegația română Comisiei de reparații, din

luna februarie a anului 1921, se menționa un număr de 300.000 de militari căzuți la datorie, aproximativ 80.000 de răniți grav, iar în ceea ce privește civilii, 700.000 de morți, din cauza bolilor, a mizeriei și a numeroaselor suferințe cauzate de armatele străine.

La nivel mondial, numărul pierderilor umane șochează și astăzi, dar pentru contemporani a reprezentat o adevărată catastrofă.

La sfârșitul conflagrației, Conferința de Pace de la Paris și-a asumat răspunderea de a organiza, pe baze noi, pacea atât de greu obținută. De menționat că, în timpul conferinței și mai cu seamă ulterior, între principalii beneficiari ai victoriei aveau să se manifeste multe neînțelegeri, cu grave consecințe pentru pacea mondială.

Astfel, anii '20 aveau să marcheze noi tensiuni în plan internațional. Oficialitățile militare românești vor întreprinde o serie de măsuri menite a proteja populația civilă în situații de război. La 20 ianuarie 1924 avea să ia ființă Școala Apărării Contra Gazelor, instituție ce-și propunea să răspândească în armată, în primul rând, și apoi la populația civilă, toate cunoștințele în legătură cu domeniul gazelor de luptă, pentru ca la 1 ianuarie 1925 să apară, în mod oficial, Serviciul Apărării Contra Gazelor din Armata Română.

PROTECȚIA CIVILĂ ÎN ROMÂNIA DIN PERSPECTIVA MĂSURILOR NATO DE RĂSPUNS LA CRIZE

autori: colonel (r) dr. Claudiu BRATU și colonel (r) Mariana BARBU

PARTEA - III

DETALIEREA PRINCIPALELOR ACȚIUNI CARE VIZEAZĂ CERINȚELE PRIVIND REZILIENȚA ÎN DOMENIUL URGENȚELOR CIVILE

Chiar și în absența unei definiții unanim acceptate, reziliența este, în general, înțeleasă ca „abilitatea unei comunități, serviciu, domeniu sau infrastructură de a detecta, preveni și, dacă este necesar, a rezista, a face față și a-și reveni după provocări perturbatoare”. Reziliența nu se referă numai la entități fizice, ca servicii sau infrastructură, ci și la societate, în general. Aceasta subliniază capacitatea unei organizații, fie de a continua să funcționeze în condiții severe, fie de a se restabili, cât mai repede posibil, după o sincopă sau întârziere.

Măsurile NATO răspuns la crize vizează 3 paliere:

- a) Cerințe specifice sectorului militar;
- b) Cerințe specifice sectorului militar și civil;
- c) Cerințe specifice sectorului civil.

Cerințele privind reziliența în domeniul urgențelor civile sau măsurile NATO de răspuns la crize care vizează componenta civilă sau deopotrivă componenta militară și civilă propun implicarea într-un ansamblu integrat de măsuri și acțiuni a sistemului protecției civile în ansamblu, concretizat prin Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.

Astfel, în funcție de cerință putem avea în vedere structuri decizionale și execuție aparținând arcului guvernamental, al serviciilor și ministerului public, precum și palierele județene și locale sau, după caz, chiar ONG-uri.

În fapt, aceste entități organizaționale acționează, de regulă, sub coordonarea primului ministru, în calitate de șef al protecției civile, respectiv a miniștrilor de resort, prefecti și primari ca ordonatori de credite și conducători ai structurilor tehnic-operaționale cu responsabilități în domeniul protecției civile.

Complexitatea implementării acțiunilor în acest context este determinată de existența unor resurse limitate în timp și spațiu, dar și de definirea unui număr mai mare de priorități decât cele avute în vedere în situații de normalitate.

PROTECȚIA GUVERNULUI ȘI A SERVICIILOR CRITICE

Continuitatea Guvernului și a Serviciilor Guvernamentale Critice presupune capacitatea exercitării de către statul român a funcțiilor constituționale prin organismele abilitate pentru conducerea la nivel strategic, operațional și tactic în situații care impun activarea componentelor SNMSU, SAOPSN sau, după caz, SNCPT.

Continuitatea Guvernului și a Serviciilor Guvernamentale Critice presupune implicarea tuturor structurilor de conducere strategică asociate Președinției, Parlamentului, Guvernului și a celorlalte instituții centrale care sunt coordonate de Parlamentul României.

Continuitatea Guvernului și a Serviciilor Guvernamentale Critice presupune, în principal:

- a) Stabilirea liniei de succesiune, delegarea de competențe și reglementarea prin acte normative de nivel superior, regulamente de organizare și funcționare sau, după caz, proceduri, concepții și planuri de acțiune;
- b) Identificarea tuturor actelor normative de nivel superior, tratatelor, acordurilor, care reglementează obligații și îndatorii ale statului român în concordanță cu statutul de membru NATO, UE, ONU etc; cu accent deosebit pe domeniile fundamentale: apărare națională, ordine și siguranță publică, situații de urgență, prevenire și combatere terorism, comunicații și tehnologia informației, transport, infrastructură critică;

c) Asigurarea condițiilor necesare realizării funcțiilor esențiale ale Parlamentului;

d) Asigurarea funcțiilor guvernamentale esențiale cu accent pe funcția de comandă-control sub autoritatea primului ministru prin autoritățile abilitate din subordinea sau sub autoritatea Guvernului;

e) Coordonarea între diferite structuri din aparatul de lucru al guvernului și autorități ale administrației publice centrale și locale cu autoritățile componente ale SNMSU, SAOPSN, SNCPT prin participarea, potrivit competențelor în organismele de management strategic și tactic;

f) asigurarea comunicațiilor între centrele operaționale/operative de la toate nivelele prin echipamente și sisteme de comunicații care să integreze mijloace asigurate prin Serviciul de Telecomunicații Speciale, sistemele de comunicații secretizate ale MAPN și MAI, respectiv mijloacele de comunicare comerciale;

g) Stabilirea și amenajarea punctelor de comandă de bază și rezervă, respectiv a locurilor de desfășurare a activităților esențiale pentru structurile centrale și locale componente ale SNMSU, SAOPSN, SNCPT;

h) Asigurarea separației geografice în linia de succesiune la conducere la nivelul structurilor cu responsabilități critice în procesul de luare a deciziei strategice.

Se poate concluziona că aspectele care vizează, Continuitatea Guvernului și a Serviciilor Guvernamentale Critice trebuie privite ca măsuri care se implementează la nivelul tuturor instituțiilor de la nivel strategic, tactic și operațional.

În acest context, principalele măsuri și acțiuni au caracter de generalitate, dar sunt aplicabile în mod particular în funcție de specificul fiecărei instituții.

RESURSE ENERGETICE REZILIENTE

Măsura NATO de răspuns la criză, Resurse de energie reziliente, presupune asigurarea de către stat a resurselor energetice necesare alimentării instituțiilor/operatorilor economici strategici sau instituțiilor de importanță vitală, populației și celorlalți operatori economici prin Ministerul Energiei care se constituie în organismul cu rol de reglementare în domeniu.

Sistemul energetic național reprezintă un ansamblu de instalații organizat și interconectat într-un concept unitar, în scopul producerii, transmisiei și distribuției energiei electrice și termice pe teritoriul național. Aceste instalații și echipamente sunt destinate alimentării cu energie a tuturor sectoarelor de activitate economice, sociale, precum și a populației.

Elementele principale ale Sistemului Energetic Național sunt: centralele electrice interconectate, rețelele electrice de energie și rețelele de termoficare (instalate în jurul centralelor de termoficare, pentru transportul și distribuția căldurii la distanțe relativ mici).

În situații critice, pentru asigurarea resurselor de energie se va avea în vedere cooperarea în cadrul SNMSU prin implicarea entităților organizaționale care dețin capacitatea de furnizare a energiei electrice, sau după caz, asigură protecția unor sisteme și instalații de producere și transport, după cum urmează: Ministerul Economiei, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Apelor și Pădurilor.

Securitatea energetică pe termen scurt privește reziliența sistemului energetic la șocuri ale aprovizionării cu energie, în vreme ce securitatea energetică pe termen lung se realizează prin investiții derulate în timp, în dezvoltarea și modernizarea capacităților de producție și generare de energie, de asigurare a stocurilor strategice, precum și în programe de calitate pentru protecția infrastructurii critice.

Asigurarea resurselor de energie rezilientă poate fi privită prin prisma interdependenței dintre subsectoarele energetice, respectiv, „electricitate”, „gaze” și „agent termic” pe de o parte, precum și în relația producător transportator - distribuitor (utilizator) pe de altă parte.

Resursele energetice pot fi constituite, în esență, în infrastructuri critice avându-se în vedere următoarele criterii:

a) Regiunea geografică pe care este amplasată versus tipurile de risc care pot determina afectarea furnizării și alimentării cu energie electrică sau gaze și dimensiunea internațională, națională teritorială sau locală;

b) Criteriile pentru evaluarea gradului de gravitate sunt: incidența economică, cea asupra publicului, asupra mediului, dependența și incidența politică;

c) Efectul în timp, intervalul de timp după care consecințele devin majore sau grave. Acest criteriu indică momentul în care degradarea infrastructurii respective poate avea o incidență majoră sau un efect grav (imediat, după 24 - 48 de ore, într-o săptămână sau într-un termen mai lung).

În acest context, instituțiile cu responsabilități pot avea ca priorități majore următoarele:

a) Elaborarea/actualizarea Strategiei Energetice a României pe termen mediu și lung;

b) Asigurarea cadrului normativ și procedural pentru aplicarea măsurilor care vizează siguranța și securitatea Sistemului electroenergetic național inclusiv în domeniile care vizează asigurarea stocurilor strategice sau a celor pentru perioade caracterizate de temperaturi extreme (ger sau, după caz, secetă și căldură);

c) Asigurarea securității cibernetice, pentru sistemele de producere, transport și distribuție a energiei în deplină corelare cu bunele practici internaționale în domeniu sau directivele europene (Directiva UE a Parlamentului European și ale Consiliului nr. 1148/2016 privind un nivel comun ridicat de securitate a rețelelor și a sistemelor informatice în Uniunea Europeană.

ABILITATEA DE A FACE FAȚĂ ÎN MOD EFICIENT CIRCULAȚIEI NECONTROLATE A OAMENILOR

Abilitatea de a face față în mod eficient la circulația necontrolată a oamenilor, cuprinde măsurile și acțiunile care vizează gestionarea unui aflux de populație care depășește 2% din totalul populației naționale prin realizarea cadrului general de planificare pentru pregătirea și desfășurarea acțiunilor de răspuns în concordanță cu funcțiile de sprijin pe care componentele SNMSU/ SNAP trebuie să le îndeplinească.

Instituția națională responsabilă pentru gestionarea mișcărilor necontrolate ale populației este Ministerul Afacerilor Interne (MAI) prin structura proprie din cadrul Aparatului Central - Departamentul pentru Situații de Urgență (DSU) și structura abilitată în asigurarea/coordonarea acțiunilor de protecție civilă - Inspectoratul General pentru Situații de Urgență (IGSU), care asigură coordonarea la nivel național a tuturor instituțiilor publice centrale și locale din componența SNMSU.

Măsurile de protecție asociate acțiunilor de evacuare, ca urmare a deplasării necontrolate a populației, se adoptă pentru limitarea pierderilor de vieți omenești și asigurarea continuității conducerii politice și administrative a țării, în special prin scoaterea populației din zona de risc, respectiv determinată de producerea unor dezastre sau acțiuni asociate amenințării sau manifestării războiului hibrid, fie din zona de conflict sau din cea în care sunt planificate acțiuni militare, în locații care asigură condiții de protecție corespunzătoare pentru populație, concomitent cu cele care asigură condiții pentru desfășurarea activității de către autoritățile centrale și locale.

Resursele necesare implementării măsurilor de protecție asociate acțiunilor de evacuare, ca urmare a deplasării necontrolate a populației sunt asigurate deopotrivă de autoritățile naționale și cele locale.

În acest sens, un rol esențial îl au următoarele acțiuni principale și cele asociate: prioritizarea transportului, asigurarea resurselor necesare cazării, hrănirii și acordării asistenței medicale, context în care unele acțiuni vor interfera cu o parte din măsurile și acțiunile identificate potrivit cerințelor generale din Ghidul pentru Reziliență pentru domeniile asigurării continuității guvernului și serviciilor guvernamentale critice, respectiv resurselor de energie, alimentare și apă, precum și gestionarea victimelor multiple.

Ipotezele care impun aplicarea Concepției naționale privind gestionarea eficientă a mișcărilor necontrolate ale populației, ca urmare a mișcării populației proprii în situații de urgență sau conflict armat ori, după caz, a unui aflux de persoane aparținând altor state pe teritoriul național, sunt:

a) producerea unor situații de urgență sau dezastre pe teritoriul național ori, după caz, acțiuni asociate amenințării sau manifestării războiului hibrid sau actelor de terorism;

b) desfășurarea acțiunilor militare pe teritoriul național;

c) producerea unor situații de urgență sau dezastre pe teritoriul național, concomitent cu desfășurarea acțiunilor militare;

d) producerea unor situații de urgență sau dezastre pe teritoriul unui stat vecin;

e) mișcări necontrolate ale populației aparținând unor state vecine sau care nu se învecinează cu România, ca urmare a unor conflicte militare și/sau civile, crize sociale și economice sau altele asemenea.

RESURSE ALIMENTARE ȘI RESURSE DE APĂ

Măsura NATO de răspuns la criză, Resurse alimentare și resurse de apă, presupune asigurarea de către statul român a resurselor alimentare esențiale, a celor de apă, precum și a infrastructurii aferente depozitării și protejării acestora în scopul asigurării nevoilor alimentare de bază pentru populația afectată de producerea unor situații excepționale determinate de manifestarea unor situații de tipul dezastrelor, crizei economice și financiare, a războiului și altele.

Asigurarea resurselor alimentare esențiale și a celor de apă constituie atributul Guvernului României și prin următoarele autorități locale prin: MAI sau ANRSPS, Ministerul Agriculturii, Ministerul Mediului și Apelor, ANSVSA, MDRAP, Ministerul Finanțelor, precum și consiliile județene și locale de la nivelul municipiilor, orașelor și comunelor.

Printre resursele alimentare esențiale și celor de apă pot fi avute în vedere, potrivit normativelor în vigoare, următoarele: pâine, paste făinoase, carne și preparate din carne, lapte, ulei, cartofi, zahăr, biscuiți, brânză, conserve de diferite tipuri (carne, pate de ficat, pește, fasole etc.), legume și verdețuri diferite, proaspete sau conservate, ingrediente alimentare (ulei, sare, boia, bulion, arome, condimente și ingrediente etc.), apă plată, minerală și menajeră.

Plecând de la considerentul că resursele mai sus menționate nu sunt întotdeauna asigurate în cantitățile și locurile care să poată fi accesate mai ușor, se impun următoarele acțiuni majore:

a) analizarea și, eventual, actualizarea nomenclatorului cu tipuri de materiale alimentare și cantitățile aferente (tipuri alimente și gramaj/persoană) care să fie alocate în situații de urgență civilă;

b) repartizarea judicioasă a depozitelor în profil teritorial avându-se în vedere elementele de analiză și acoperire a riscurilor în domeniul urgențelor civile și nu numai;

c) acțiuni și planuri concrete de monitorizare la nivel local, regional și național, a accidentelor sau incidentelor de poluare a surselor de apă (accidente de poluare, contaminare accidentală sau intenționată, emisii și depuneri de substanțe CBRN) pentru informarea în timp real a populației expuse riscului acut de apariție a unor efecte adverse, dar și de asigurare rapidă a cantităților minime de apă potabilă și menajeră necesare.

VA CONTINUA ÎN PROTECȚIA CIVILĂ NR. 4/2020

IMNUL, O MELODIE

autor: plutonier adjutant șef Sebastian FURNEA, UPS
foto: ISU Suceava

Simbol al unității Revoluției Române de la 1848, „Deșteaptă-te, române!” a fost intonat oficial pentru prima dată în 29 iulie 1848, în cadrul unei manifestări organizate în Grădina Publică din Râmnicu Vâlcea, în prezent Parcul Zăvoi, la inițiativa domnitorului Știrbei Vodă.

La originea imnului național al României se află poemul patriotic „Un răsunet”, scris de Andrei Mureșanu și publicat în numărul 25 din 21 iunie 1848 al suplimentului „Foaie pentru minte, inimă și literatură”.

Conținutul profund patriotic și național al poeziei a fost de natură să însuflețească numeroasele adunări ale pașoptiștilor, pentru drepturi naționale, mai ales din Transilvania. Ulterior, îndemnul a fost intonat în timpul Războiului de Independență din 1877-1878, în Primul Război Mondial, la Marea Unire din 1918, în cel de-Al Doilea Război Mondial, ca mai târziu, și în timpul revoltei de la Brașov din 15 noiembrie 1987 și în timpul Revoluției din decembrie 1989.

A fost ales imn național al României, fiind consacrat prin Legea fundamentală a statului din 1991, modificată și completată prin Legea de revizuire nr. 429/2003. Astfel, în forma actuală, Constituția prevede, prin Articolul 12, că imnul național este „Deșteaptă-te, române!”, acesta fiind considerat simbol național, alături de drapelul tricolor, stema țării și sigiliul statului.

La împlinirea unui secol și jumătate de la Revoluția română din anul 1848, prin Legea nr. 99/1998, a fost proclamată Ziua Imnului Național al României și se sărbătorește în fiecare an la data de 29 iulie.

Pe lângă îndemnurile patriotice ce răsună în fiecare trup și suflet de român, ne întrebăm ce mai contribuie la greutatea lui și ce îl face atât de special? Poate și faptul că e scris în limba română? Am fi tentați să spunem că este un nonsens și că e normal ca imnul nostru românesc să fie scris în limba română, dar nu asta se vrea a se sublinia, ci faptul că limba noastră este cu adevărat specială, iar asta nu pentru că o afirmăm noi, ci pentru că ea este apreciată dincolo de granițele țării și dincolo de mândria națională a altor popoare.

A LIMBII ROMÂNE

Tempo di marcia

1. Deș - teap - tă - te, ro - mă - ne, din som - nul cel de
 cum ori nici - o - da - tă să dăm do - vezi la
 viți, mă - re - fe um - bre, Mă - hai, Ște - fan, Cor -
 oți cu cru - cea - n frun - te! căci oas - tea e creș -

moar - te, În ca - re tea - dîn - ci - ră bar - ba - rii de ti -
 lu - me Că - n as - te mâni mai cur - ge un sân - ge de ro -
 vi - ne, Ro - mă - na na - ti - u - ne, ai voș - tri stră - ne -
 ti - nă, De - vi - za - i li - ber - ta - te și sco - pul ei prea -

rani, bar - ba - rii de ti - rani! A - cum ori nici - o -
 man, un sân - ge de ro - man Și că - n a noas - tre
 poți, ai voș - tri stră - ne - poți, Cu bra - fe - te ar -
 sfânt, și sco - pul ei prea - sfânt, Mu - rim mai bi - ne - n

da - tă cro - ieș - te - fi al - tă soar - te, La ca - re să se - n -
 piep - turi păs - trăm cu fa - lă - un nu - me Tri - um - fă - for - în
 ma - te, cu fo - cul vos - tru - n vi - ne, Vi - a - ță - n li - ber -
 lup - tă, cu glo - ri - e de - pli - nă, De - cât să fim sclavi

chi - ne și cru - zii tăi duș - mani, și cru - zii tăi duș -
 lup - te, un nu - me de Tra - ian, un nu - me de Tra -
 fa - te ori moar - te! "stri - gă toți, "ori moar - te! "stri - gă
 ia - răși în ve - chiul nost' pă - mânt, in ve - chiul nost' pă -

mani! A - cum ori nici - o - da - tă cro - ieș - te - fi al - tă
 ian! Și că - n a noas - tre piep - turi păs - trăm cu fa - lă - un
 toți. Cu bra - fe - te ar - ma - te, cu fo - cul vos - tru - n
 mânt! Mu - rim mai bi - ne - n lup - tă, cu glo - ri - e de -

soar - te, La ca - re să se - n - chi - ne și cru - zii tăi duș -
 nu - me Tri - um - fă - for - în lup - te, un nu - me de Tra -
 vi - ne, Vi - a - ță - n li - ber - ta - te ori moar - te! "stri - gă
 pli - nă, De - cât să fim sclavi ia - răși în ve - chiul nost' pă -

mani, și cru - zii tăi duș - mani! 2. A -
 ian, un nu - me de Tra - ian! 3. Pri -
 toți, "ori moar - te! "stri - gă toți, 4. Pre -
 mânt!

„Limba este cartea de noblete a unui neam.”

Vasile ALECSANDRI

Limba română, sărbătorită la 31 august, fiind instituită prin Legea 53/2013, este admirată chiar de la înălțimea propriilor studii, de lingviștii și istoricii străini, cărora nu le putem reproșa subiectivitatea.

A noastră limbă este singura, din grupul de limbi romanice, care a supraviețuit în Europa de Est. Rămâne un mister cum de s-a întâmplat așa, în condițiile în care, istoria ne-a învățat prea bine că pe aceste meleaguri au trecut valuri de popoare, cu ale lor limbi slavice sau uralice care au îngenuncheat, cu graiuri bolovănoase, limba latină pe oriunde au trecut... mai puțin aici, în țara noastră.

Veche de 1700 de ani, limba română a rămas aproape neschimbată în așa fel încât, dacă am putea călători în timp, nu ne-ar fi chiar atât de greu să înțelegem ce le spunea, de exemplu, Mircea cel Bătrân ostașilor săi. Poate că pare de la sine înțeles, dar adevărul este că foarte puține limbi din lume și-au păstrat baza așa de solidă. Engleza lui Shakespeare sau franceza lui Napoleon nu se pot lăuda cu așa o stare de conservare.

La cât de veche e pe teritoriul european, româna ar trebui să aibă dialecte în interior. Și totuși, nu este cazul, deoarece între granițele noastre există graiuri și regionalisme, însă nu dialecte. Și din punctul acesta de vedere, româna e un fenomen fără precedent în lume.

Lingviștii spun că româna s-ar asemena cu dalmata, doar că cea din urmă a fost declarată limbă moartă înainte de 1900, pe când a noastră limbă se bucură liberă peste tot în lume. Și că tot e vorba de nivel mondial, se poate afirma cu mândrie că limba română a intrat în patrimoniul UNESCO, fiind alături de Bariera de Corali din Australia, Marele Zid Chinezesc și Statuia Libertății. Româna a intrat în patrimoniul imaterial al lumii prin două cuvinte: „dor” și „doină”, două cuvinte intraductibile, așa cum afirmă Organizația. Ele exprimă emoții, atât de specifice culturii noastre, încât traducerea lor în alte limbi ar fi de neînțeles. Tot ele sunt recunoscute ca fiind cele mai bogate, în sens, substantive din limba română.

Dintre limbile latine, doar a noastră are articolul hotărât enclitic, adică atașat la sfârșitul substantivului. Spunem fata sau tabloul, și nu „la fille” sau „le tableau”, cum ar fi în franceză. Acest aspect conferă o melodicitate intrinsecă în vorbire și o concizie în exprimare. Practic, este de ajuns un singur cuvânt pentru a transmite cu înțeles o referire la un obiect sau o ființă anume. În schimb, majoritatea popoarelor au nevoie de două cuvinte pentru asta.

Limba română se scrie cum se aude, dar are și alte sute de particularități de pronunție pe care le punem în aplicare ușor, natural, fără să le pritocim. N-avem nevoie de manualul de fonetică când pronunțăm „ceapă”, și în alt fel când spunem „ea”, chiar dacă grupul de vocale e același; sau când pronunțăm cu un fin „g” cuvântul „examen”.

Un alt aspect unic în lume, româna așterne cuvintele latine după regulile balcanice. Vocabularul e „italienesc”, dar rânduierile gramaticale sunt de tip slav. Concret, genul dativ și genitiv au aceeași formă, ca în latină, timpul viitor și perfect se formează după o regulă hibrid între latină și slavă, dar infinitivul se evită, precum în limbile slave.

Nicio altă limbă nu folosește atâtea zicători și expresii. Româna este printre puținele limbi în care „câinii latră și ursul merge”. Este, totodată, limba cu cele mai absurde imagini proverbiale, dar și limba în care proverbele, deși tot un fel de metafore, sunt considerate limbaj accesibil, pe înțelesul tuturor. Ca fapt divers, cele mai numeroase zicători autohtone, circa un sfert din numărul lor total, au ca subiect înțelepciunea.

La fel de luxuriantă se dovedește limba noastră și în ceea ce privește numărul de cuvinte, fiind între primele opt limbi ale lumii, cu un număr impresionant de aproximativ 170.000 de cuvinte la care nu se adaugă diminutivele, în jur de 30.000.

Poate că așa se explică, într-o mică măsură, însemnătatea și greutatea imnului nostru de stat.

„...ca să treci de la limba română la limba franceză e ca și cum ai trece de la o rugăciune la un contract.”

Emil CIORAN

„Limba este întâiul mare poem al unui popor.”

Lucian BLAGA

„A vorbi despre limba în care gândești, este ca o sărbătoare.”

Nichita STĂNESCU

Fii responsabil,
poartă mască!

Adresa redacției:
București, sector 2, strada Banu Dumitrache, nr. 46.
Telefon: 021.208.6150
www.igsu.ro
revistapompieriiromani@igsu.ro
revistapompieriiromani2020@gmail.com

RESPONSABILITATEA asupra opiniilor exprimate în revistă, revine în totalitate autorilor.
MATERIALELE transmise la redacție spre publicare, nu se înapoiază.
REPRODUCEREA materialelor din cuprins este permisă numai cu menționarea sursei (copyright cf. Legii 8/1996).
Revista PROTECȚIA CIVILĂ editată de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență.